

Boris Johnson és el candidat del Partit Conservador per a les eleccions a l'alcaldia de Londres que se celebren el proper 1 de maig. Johnson, que encapçala les enquestes, ha tornat a la primera línia política després d'haver sigut condemnat durant anys a la rereguarda per culpa de la seua loquacitat. En aquesta entrevista en dona prova.

“Qui vulgui menys crims que voti conservador”

Brian Johnson (Nova York, 1964) fou el responsable de la política cultural del Partit Conservador durant l'etapa de Michael Howard, líder dels *torres* des de l'any 2003 fins al 2005. Quan un periodista de la BBC li va demanar què significava per a ell haver estat nomenat per a aquest càrrec, va respondre: “Significa... què dimonis ha de significar? Vull dir, és una dura tasca i algú l'ha de fer, no? Ha!” Però no fou aquest estirabot el que va provocar la seua caiguda en desgràcia, com tampoc no ho va ser dir: “Si votes conservador, la teua dona tindrà les mamelles més grosses i podràs comprar-te un BMW”, o exclamar, davant les mostres de dol de la ciutat de Liverpool quan un dels seus veïns va ser segrestat a l'Iraq i mort a mans dels fonamentalistes islàmics: “Ja està bé de tanta murga i de tants planyiments, és que ens volen fer creure que de veritat se senten culpables del que ha succeït?” De fet, el gruix del Partit Conservador, i especialment aquells d'origen de Papua-Nova Guinea, li deuen haver perdonat l'afirmació: “Durant deu anys, al Partit Conservador ens hem acostumat a les orgies caníbals i l'assassinat dels caps de la tribu a l'estil de les de Papua-Nova Guinea, així que és ja hora que ens aturem a contemplar amb entusiasme la guerra fraticida entre partidaris de Blair i de Brown al si del Partit Laborista.”

Això no obstant, l'error de Johnson, que va esgotar la paciència del seu cap, Michael Howard, va ser el d'enganyar la seua esposa amb Petronella Wyatt. Ningú no pot confirmar avui si la se-

nyora de Johnson li ho ha passat per alt. El que és segur és que David Cameron, substituït de Howard després de la desfeta electoral de fa dos anys, ha fet orelles sordes quan Johnson ha dit recentment que li donava suport “purament per cínic egoisme.” I ací està.

—Per quina raó haurien de votar els londinencs la candidatura de Boris Johnson?

—Vostè viu a Londres?

—Sí, des de fa uns anys... o siga, que sóc un possible vot.

—Aleshores, quantes vegades ha corregut carrer avall amb el maletí de treball picant-li les anques, desesperat per agafar l'autobús, i s'ha trobat que les portes se li tancaven amb un xiulit a un pam seu, davant del nas? Aquesta és la imatge del drama diari de Londres, l'horror! Això passa perquè, a diferència del sistema majoritari en les grans ciutats del món, les companyies que

VICTORIA JIMÉNEZ

donen el servei no tenen informació sobre quines rutes són les més transitades, el nombre de passatgers o les xifres dels beneficis; de fet, reben un pagament fix de Transport For London que no depèn dels resultats al cap del mes. Tothom qui vulga menys crim, millors habitatges i millor transport ha de votar conservador. És hora que els ciutadans dels trenta-dos districtes de Londres, que paguem una mitjana de 280 lliures esterlines per casa pel sou de l'alcalde, vegem que els seus diners són ben usats.

—Els laboristes l'han acusat de ser un candidat "de conya".

—I a vostè li sembla seriós un alcalde com Ken [Livingstone], que faci negocis amb Hugo Chávez? [Johnson fa referència al president de Venezuela, que proporciona gasolina a baix preu per al transport públic de Londres]

—El preu dels bitllets d'autobús ha minvat considerablement...

—Si aconsegueixes pujar-hi!...

—Tampoc sembla que els seus an-

tecedents siguin els més convenients per a una ciutat amb la diversitat cultural de Londres. No troba que poden ser difícils de comprendre per als ciutadans d'origen africà els seus acudits sobre els "somriures de meló d'Alger"?

—I tant!, però això és història antiga. Gent d'arreu del món ve a Londres per convertir els seus somnis en realitat... i el que troba són els cartells grocs de la policia metropolitana demanant col·laboració per obtenir proves d'algun robatori, o fins i tot d'atacs personals. Londres dona el 16%, o és el 17%?, del producte interior brut total del Regne Unit, i tots els londinencs hi tenen a veure, en aquest èxit enorme. Per aquesta raó es mereixen una política eficaç de seguretat, en comptes de milers de càmeres de vigilància.

—Quines actuacions serien necessàries per acabar amb la violència?

—Hi ha almenys 257 gangs en aquesta ciutat, en la qual et furten la bicicleta dia sí dia no, sense que ningú ho veja inacceptable. S'han perdut els límits i el respecte. Primer, cal establir penes majors per tinença d'armes i de ganivets, i segon, cal treballar coordinadament amb una munió de petites organitzacions que fan una feina social increïblement positiva però a les quals Ken [Livingstone] els denega les subvencions perquè tenen bones relacions amb l'Església.

—Creu que el comissari en cap de Scotland Yard, Ian Blair, hauria de dimitir pels errors en la mort de De Menezes, el noi confós per un terrorista?

—És lamentable que hi haja tanta gent a Londres que simplement arrensi les espatlles davant la mort d'un jove electricista innocent. La policia va tenir De Menezes sota vigilància constant entre les 6.04 i les 8.55 del matí, i en cap moment s'hi van acostar per comprovar la seua identitat. Ni tan sols quan el van tenir aïllat del públic i no hi havia riscos majors. Van fallar els mecanismes de detenció, entre altres; si Ian Blair vol mantenir-se en el seu lloc, ha de tornar a imposar el sentit comú en les formes de treball de les forces de seguretat.

—L'alcalde Livingstone ha demanat que els londinencs facen un esforç de

comprensió, perquè ens trobem en una situació de "guerra contra el terror". Opina que el Partit Conservador va fer bé de donar suport a la intervenció militar a Afganistan i a l'Iraq?

—Hi ha hagut dos fracassos: el de no trobar les armes de destrucció massiva i el desastrós pla per gestionar el dia després d'haver destruït el règim de Saddam. Tant el govern britànic com el nord-americà en són responsables. Al meu parer, ara com ara, el que hauríem de fer és donar molt més de suport a les nostres tropes; això no té res a veure amb estar a favor o en contra de la guerra, no podem castigar els nostres soldats per les equivocacions dels polítics. La rebuda que han tingut els contingents de Bàssora en tornar a casa ha estat profundament injusta: sembla mentida, tan sentimentals com som els anglesos!

—En quina posició creu que es troba ara el primer ministre, Gordon Brown?

—En la d'un munt de gelatina, tremolant de cap a peus per haver perdut dues eleccions sense haver-les convocat...

—Dues?, a banda de les generals, que s'esperaven per a aquest novembre, n'hi ha unes altres?

—S'oblida del referèndum per la Constitució Europea.

—Vostè és euroescèptic?

—Vinga, que ens deixen votar i dir a Brussel·les d'una vegada per totes què és el que pensem els britànics de les seues absurdes legislacions... No em mire així; al capdavall, mai no he sigut tan políticament correcte com David [Cameron].

—Diuen que vostè tampoc es preocupa tant per l'escalfament del planeta com David Cameron.

—Feia molts anys que jo viatjava en bicicleta per Londres abans que David es comprés la seua. El que no accepte és que ens vulguen convèncer que l'escalfament del planeta és el gran repte del nostre temps.

—Quin seria aquest gran repte, segons Boris Johnson?

—El control del nombre de la raça humana. N'hi havem massa.

*Victorià Jiménez
Melissa Crawshay-Williams
Londres*

